

1517 31. Marts 1890: 1. Beh. af Lovf. om Nedsætt. af en Kommission ang. Frihavnen. 1518

dets Bedste. Mit Forslag gaar altsaa ud paa at negte dette Forslags Overgang til 2den Behandling; derved vil man aldeles ikke forsinke Sagen, men man vil fremme den, det Bedste man kan — dette er mit Forslag.

Dan: Efter den haarde Maade, hvorpaa den Sag blev tagen af den ærede 6te Landsthingsmand for Kjøbenhavn (Bloug), kan jeg vel godt gaa ud fra, at dette Lovforslags Stjæbne paa Forhaand er afgjort, men det forekommer mig dog rigtigt at sige et Par Ord, inden Mjertallet gaar til at stemme over dette Lovforslag. Efter det ærede Medlems Ord skulde det synes, som om det var et helt urimeligt Forslag, der her var kommet til os fra Folkethinget, ja det ærede Medlem kaldte det endogsaa en Uhøflighed mod Landsthinget. En saadan Opfattelse maa jeg paa det Bestemteste protestere imod, den er paa ingen mulig Maade korrekt. Tværtimod efter min Mening er dette et overordentlig fornuftigt og hensynsfuldt Forslag, som her er kommet fra Folkethinget, et Forslag, som enhver Ven af Frihavnen og enhver Ven af Frihavnens hurtigst mulige Paa-begyndelse og altsaa ogsaa dens hurtigst mulige Tilendebringelse maa kunne give sin Stemme. Jeg vil bede det ærede Medlem om at blive lidt ved Jorden; thi naar vi tage denne Sag ganske med No, bliver det aldeles ikke nogen Uhøflighed mod Landsthinget. Ligesom det ærede Medlem maa det være mig tilladt at kaste et Blik tilbage paa Sagens Historie. Jeg skal ikke begynde med det Tidspunkt, da Sagen kom til Landsthinget, men jeg skal begynde med det Tidspunkt, da Sagen forlod Landsthinget for at gaa til Folkethinget. Da var der aldeles sikkert ikke et eneste Medlem, heller ikke Ministeren, der ikke var paa det Hæne med, at dette Forslag ikke kunde gennemføres i Folkethinget paa Grund af den korte Tid, der da var tilbage. Det kunde det ikke for Tidens Skyld og heller ikke paa Grund af de Forhold, som nu ere i Afgødsagen; thi vi vide jo Alle, at der ikke eksisterer det bedste Tilidsforhold mellem den høitærede Minister og Folkethinget, der er henvist til at undersøge Sagen selv, saa alene af den Grund maatte man omtrent være paa det Hæne med,

at dette Forslag ikke kunde gennemføres i denne Samling, men heller ikke af en anden Grund, og det er den, at ihvorvel jeg som Medlem af Landsthingsudvalget maa erkjende, at der var mange Punkter, hvor Landsthinget har taget en fast Stilling, og hvor Sagen fra vor Side er bleven behandlet saa godt, som det kunde forlanges, kan det dog ikke hjælpe at ville skjule, at der er Ting, der burde have været tagne op, der burde have været gennemarbejdede, og om hvilke vi burde være komne til et Resultat. Men disse Ting have vi skudt fra os, og deri ligger efter min Mening den Feil, som det høie Thing har begaaet. Vi skulde have brugt endnu længere Tid, end vi brugte til at behandle dette Forslag, der er saa omfattende, at det høie Thing kunde have forvaret at beholde det hele Samlingen ud. Jeg for mit Vedkommende tror, at det havde baadet dette Forslag allermost, om vi havde gjort det. Det er imidlertid ikke slet, og jeg skal tillade mig at sige, paa hvilke Punkter jeg mener, at dette høie Thing har skudt Arbejdet fra sig. Det er blandt andet paa det Spørgsmaal, som jeg tillod mig at reise ved 2den Behandling. Spørgsmaalet om Mellemtiden, om Indførsel af toldpligtige Varer fra Frihavnsterrainen her ind i Landet osv. Det er et Spørgsmaal, som jeg absolut mener burde undersøges og afgjøres, inden der overhovedet kunde være Tale om at gaa til Anlæg af en Industri-Frihavn. Jeg havde allerede under Sagens 2den Behandling Leilighed til at udtale mig om denne Sag, men man havde en saadan Hast, at selv den ærede Formand fandt Anledning til at standse mig, idet han sagde, at disse Udtalelser ikke hørte hjemme under denne Behandling, hvilket jeg selvfølgelig endnu mener, at de absolut gjorde. Men dernæst har man jo skudt fra sig Havnebestyrelsens Ordning og Serbnansens Forlængelse fra Toldboden ned til Havnegade og endelig Spørgsmaalet om Toldopsynets Røstbarhed. Dette har man ogsaa kun udtalt sig løseligt om uden at gaa nærmere ind paa det, skjøndt det dog er et meget vigtigt finantseelt Spørgsmaal. Det kunne vi altsaa ikke benegte, at vi have gjort, saaledes som jeg allerede har sagt. De Ting, som Landsthinget bestemt har taget Stilling til, have vi — det holder jeg ogsaa paa som Udvalgsmedlem — behandlet godt,